

Ik wil niet verlegen met het leven flirten, om schalks tussen mijn wimpers door te lonken naar al m'n dromen; stilzitten, schattig kijken, een smetteloze witte jurk dragen, op veilig spelen, met gekruiste vingers, zwoel mijn onderlip naar binnen zuigend, hopen op het beste. Ik wil in actie schieten, mijn passie najagen met een hart vol vuur, met m'n neus in de wind en dansen met mijn angsten. Ik wil alles beleven, met mijn voeten in de modder, mijn tong uitsteken, een neongekleurd leven creëren en een frisse duik nemen in een zee vol tranen.

Freewheelen met m'n passie, mijn 'te' tegemoet. Verlangen naar alles dat in het verlengde ligt van mijn volgende stap. Duiken in de diepste spelonken van mijn ziel. Het leven ten volste leven, het opeten, verteren, er fantastische dingen mee doen. Al vlammend leven, intens krachtig zonder schroom, flirten met mijn flow, baden in het bloed van m'n blunders, mijn tederheid koesterend terwijl mijn wilde verlangen het wint van mijn dromen.

Ik wil de held zijn in mijn eigen leven, het podium pakken en ontsnappen aan de middelmatigheid. De rauwe waarheid spreken en stoppen mezelf te verontschuldigen voor wie ik ben. Leven vol verwondering, met ongekamd haar, een spoor van tranen op mijn wangen, vieze vingernagels en een glimlach zo groot dat mijn mondhoeken m'n oren ervan raken. Ik wil geen suikerspin-perfect, lieflijk zoet, charmant sprookjesachtig fantasieleven. Ik wil écht leven. Een smerig zoetsappig leven, druipend van liefde, verbinding en waarheid, gevuld met kleine succesjes, teleurstellingen en oncharmante lessen.

Ik ben niet lieflijk, vrolijk en beminrend. Ik ben heftig. Ik ben veel. Ik ben liefde. Ik ben waarheid. Ik ben mislukking. Ik ben succes. En ik koester het allemaal, elk stukje in mij. Het leven stroomt door mijn aderen, mijn intensiteit is enkel een geconcentreerde uiting van pure passie; ik voel het vuur, de gutschende regen, een zomerbriesje op mijn huid, de geur van pas gemaaid gras, de smaak van pannenkoeken op zondag, de verbondenheid die ik voel bij een kampvuur en de sereniteit van een oud klooster. Ik hou van elk detail.

Ik onderga de rimpels van verdriet, de bitterzoete verwarring, de afwijzing, de sereenheid, de angst. Het dwarrelt rond in mijn hart, ik adem inspiratie, maak nieuwe herinneringen, creëer mezelf in het machtige meesterwerk dat ik altijd al geweest ben. Ik ben geen muurbloempje met een altijd beleefde glimlach op mijn gezicht, mezelf klein en veilig houdend. Ik ben bedoeld om voluit te leven, mijn dromen stoutmoedig waar te maken. Om mijn missie vorm te geven, voluit te spreken en om de wereld een mooiere plek te maken.

Ik ben bedoeld om te schitteren, te vlammen, maar ook om afgebroken te worden, het stof van mijn kleding te schudden en door te gaan. Keer op keer opnieuw. Ik wil niet flirten met het leven, ik wil het claimen. Totdat ik me herinner wie ik werkelijk ben. Ik mezelf laat zien en iets moois neerzet in de wereld. En niemand mij meer kan ontkennen.